

Festivalske niše

Za Grossmannov festival fantastičnega filma se vse bolj zdi, da pluje v mirnih tokovih programske ustaljenosti, zagotovljenega financiranja in zadostne podpore s strani lokalne skupnosti ter medijev. Ta ljutomerski festival si je v dobrem desetletju s srčno organizacijo, ki jo poganja strast do žanrskega filma, kljub mnogim očitnim oviram izboril hvalevreden položaj na evropskem zemljevidu žanrskih festivalov in s tega vidika celo nekoliko bolj stavi na mednarodno vpetost in je manj obremenjen z nacionalnim razmerjem med prestolnico in provinco. Te ugotovitve so letos še toliko bolj na mestu, saj je tokratno edicijo bremenilo nekaj stvari, ki so bile

zunaj nadzora prirediteljev. Najprej so morali sodelavci festivala splošnemu občinstvu in nespecializiranim medijem nekoliko bolj natančno razložiti, kdo je Jan Harlan, glavni gost festivala. Slednji je med cinefili sicer poznan kot visoko profiliran strokovnjak, a za vse ostale morda niti nima enake komercialne privlačnosti kot v preteklih letih odmevnejši igralci in režiserji tipa Udo Kier, Franco Nero ali Christopher Lee. Drugo nevšečnost je predstavljalo vreme, ki je letos ravno med festivalom postreglo z dežjem ter z 10-stopinjskim padcem temperature, čeprav smo bili sredi poletja. Zaradi tega se je nekaj tradicionalno odmevnih odprtih projekcij z glavnega trga preselilo v športno

dvorano, s tem pa verjetno odgnalo vsaj kakšnega obiskovalca, ki bi na Grossmanna sicer prišel uživati v filmskem poletju. Po drugi strani pa je vsa ta vlaga, ki bi kakšni manj utrjeni festivalski strukturi lahko zadala tudi poguben udarec, razkrila temelje festivala, ki so izredno stabilni. Kakšne večje zaskrbljenosti s strani organizatorja ni bilo zaslediti, obiskovalci pa so lahko toliko več pozornosti usmerili v same filme in tako spoznali, da je Grossmann letos dejansko ponudil zelo dober in raznolik žanrski filmski program. In ne nazadnje, ali ni celo bolj prikladno, da se v takšnih in drugačnih horor filmih uživa ob kulisi groma, strele in zloveščega vetra kot pa ob pocukrani kulisi zahajajočega sonca? No, dobro – vsaj v teoriji.

Med izstopajoča dela festivala letos nedvomno sodi neodvisni film **Čarovnica** (The Witch, 2015, Robert Eggers), pri katerem je tekmovalna žirija nekoliko udarila mimo, ko ga je že vnaprej izločila iz razmisleka za nagrade. Razlog, da gre za preveč komercialno odmeven film, je precej majav; poleg tega takšno presojanje ni v rokah žirije, temveč organizatorja, ki sestavlja tekmovalno sekcijo. Kakorkoli, glavno nagrado je na koncu odnesel **Scherzo Diabolico** (2015, Adrian Garcia Bogliano), eden tistih solidnih nizkopračunskih žanrskih filmov, o katerih zunaj tovrstnih festivalov praviloma ne slišimo, na Grossmannu pa razumljivo predstavljajo najpogostejši tip produkcije. Med vrhunci so bili še s Kickstarterjem financirana motoristična komedija **Frankenstein je ustvaril motoriste** (Frankenstein

Čarovnica

Created Bikers, 2016, James Bickert), polna izvrstnih dialogov iz motoristične subkulture, a tudi nadaljevanje nepričakovano uspešnega Bickertovega filma **Dear God, No!** (2011). Potem je tu še posebna omemba tekmovalne žirije, film **Napad irhastih zombijev** (Attack of the Lederhosenzombies, 2015, Dominik Hartl), ki ga v slovenskem kontekstu lahko predstavimo kot avstrijsko verzijo pri nas posnete **Idile** (2015) Tomaža Gorkiča. Film namreč klasične motive in prijeme zombijevskega podžanra umešča v lokalno, alpsko okolje. Iz festivalske sekcije Grossmann Offbeats nikakor ne gre spregledati filma **V iskanju ultraseksa** (A la recherche de l'Ultra-Sex, 2015, Nicolas Charlet in Bruno Lavaine), absurdno-komičnega dela v post-ironičnem duhu, nastalem ob 30-letnici TV-postaje Canal Plus, v katerem sta komika Charlet in Lavaine kopico starih B filmov, v glavnem porničev in znanstvene fantastike, spletla v povsem nov kolaž in mu z novo zvokovno sinhronizacijo nadela tudi novo pripoved, nekako v slogu Allenovega **What's up, Tiger Lily?** (1966). Glede na to, da je take dragulje dandanes na Grossmannu mogoče najti v stranskih sekcijah, v katerih res ne manjka zanimivih del, bo dvanajsta edicija festivala morda šla v anale kot tista, na kateri so nas nevihtno razpoloženi bogovi opozorili, da v ospredju festivala niso nujno samo odmevni gostje ali vinski užitki, temveč vendarle filmi iz neke niše, ki bi bila brez Grossmanna v našem nacionalnem prostoru popolnoma spregledana.

Scherzo Diabolico

V iskanju ultraseksa